

Indbildning og erklære sig skyldig. Uden Tvangsgrund gav hun aldrig sit Minde til en Skilsmisse, og desuden maatte det jo være hans Formaal at bringe hende til at hade og foragte ham; desto hurtigere vilde hun glemme ham. Og hvor han gav Afkald paa saa meget, kunde han vel ofre Æren med.

Han bøjede derfor Hovedet og sagde Ja.

Inger var bleven staaende midt paa Gulvet. Hun stod der med falmet Ansigt og Armene korslagte under Brystet. Øjnene var lutter sort Pupil.

»Og det har du fejgt skjult for mig i næsten tre Uger! Far havde altsaa Ret alligevel. Og jeg, som altid tog dig i Forsvar! Saa afskyeligt kan et Menneske bære sig ad! . . . Og din Søvnløshed! Og din Hovedpine! . . . Jeg maa le, naar jeg tænker paa, at jeg har gaaet og været bekymret for dig og har tænkt paa, hvordan jeg skulde glæde og opmuntre dig. Og saa har du gaaet her og længtes efter en anden og spekuleret paa, hvordan du lettest skulde blive os kvit. Et saa modbydeligt Komediespil! Ja, Far har bedømt dig fuldkommen rigtigt. Saa lumpent! Saa fejgt!«

Hun var igen begyndt at gaa op og ned ad Gulvet og talte efterhaanden mere til sig selv end til ham. Men inde i Barnekammeret, hvortil Døren stod aaben, begyndte nu »Stumpen« at klynke. Hastig gik hun derind og lukkede Døren tæt til efter sig.